

més
LLIBRES

AMOR ARMAT

Jennifer Clement

Traducció de Ricard Vela

La mare era una tassa plena de sucre. I en podies disposar sempre que volguessis.

La mare era tan dolça que tenia les mans sempre enganxoses com si vingués d'una festa d'aniversari. I el seu alè tenia els cinc sabors dels caramels Chimos.

I se sabia totes les cançons romàntiques que constitueixen una universitat de l'amor. Se sabia cançons com ara «Slowly Walk Close To Me», «Where Did You Sleep Last Night», «Born Under a Bad Sign» i totes aquelles d'«et-mataré-si-em-deixes».

Però la dolçor sempre va buscant el Noi Dolent i el Noi Dolent pot distingir la Noia Dolça en mig d'una multitud.

La mare va obrir la boca com una O ampla i enorme i el va xuclar sencer dins del seu cos.

Jo no ho podia entendre. Si se sabia totes les cançons d'amor, per què havia d'embolicar-se amb aquell paio i complicar-se la vida?

Quan ell li va dir que es deia Eli, ella ja havia caigut de genolls davant seu.

La seva veu la va domesticar immediatament. Només li van caldre les primeres paraules que li van sortir de la boca. Ell parlava cantant, «Soc la teva medecina, nena dolça, oh nena, sempre he portat el teu nom escrit al meu cor».

I a partir d'aleshores tot el que li va caldre va ser xiular quan la necessitava.

I jo? Jo em vaig criar en un cotxe, i quan vius en un cotxe no t'espanten els llamps ni els trons, el que et fa por de debò és una grua.

La mare i jo ens vam traslladar al Mercury quan ella tenia disset anys i jo encara era un nadó. Així que aquell cotxe nostre, aturat al límit d'un parc de caravanes al bell mig de Florida, va ser l'única llar que vaig tenir mai. Vivíem absolutament al dia i no pensàvem mai gaire en el futur.

Aquell cotxe vell l'hi havien regalat a la mare quan va fer setze anys.

Era un Mercury Topaz del 1994 que havia estat vermell en algun moment, però que feia temps que estava cobert per diverses capes de blanc. Perquè la mare el repintava cada pocs anys, com si fos una casa. La pintura vermella encara hi treia el cap per sota de les pelades i de les rascades. A fora, al davant del parabrisa, s'hi veien les caravanes i un rètol molt gran que deia: «Benvinguts al Parc de Caravanes d'Indian Waters».

El nostre cotxe estava aparcat sota el cartell de Pàrquing per a Visitants. La mare es pensava que només ens hi quedaríem un mes o dos, però ens vam quedar aturades allà durant catorze anys.

De tant en tant, quan la gent li preguntava a la mare com era allò de viure dins d'un cotxe, ella contestava que quan vius dins d'un cotxe et passes la vida buscant una dutxa.

L'única cosa que ens va amoïnar sempre de debò era que apareguessin els Serveis de Protecció de Menors. A la mare li feia por que a algú de l'escola o de la seva feina se li acudís trucar a la línia directa de Maltractament Infantil per denunciar-la i que m'enviessin a una llar d'acollida.

Se sabia tots aquells acrònims que eren com els epitafis de les tombes: *SLPM*, Serveis Legals de Protecció de Menors; *SAP*, Serveis d'Acollida Plus, i *RF*, Reassignació Familiar.

La mare deia que no podíem anar pel món fent gaires amics. Que sempre hi ha algú que vol ser sant i guanyar-se un lloc al cel. Un amic es pot transformar en un Senyor Jutge en un moment.

«Des de quan es pot dir que viure en un cotxe sigui un maltractament?», em preguntava sense esperar que jo li contestés.

El parc de caravanes es trobava al comtat de Putnam, al centre de Florida. El terreny s'havia condicionat per encabir-hi com a mínim una quinzena de caravanes, però només n'hi havia quatre que estiguessin ocupades. En una d'elles, hi vivia la meva amiga April May amb els seus pares, la Rose i el sergent Bob. Una altra l'ocupava el pastor Rex tot sol, mentre que la senyora Roberta Young i la seva filla adulta, la Noelle, en tenien una just al costat de l'àrea de jocs desballestada. La Corazón i en Ray, una parella mexicana, ocupaven la caravana que hi havia al fons del parc, lluny de l'entrada i del nostre cotxe.

No vivíem al sud de Florida, a tocar de les platges càlides, ni del golf de Mèxic. No vivíem a prop dels horts de tarongers, ni a la vora de Saint Augustine, la ciutat més

antiga dels Estats Units. No érem a prop dels Everglades, on els núvols de mosquits i un cobricel espès de plantes enfiladisses protegien les delicades orquídies. Miami, amb els seus ritmes de música cubana i els carrers plens de descapotables, quedava força lluny. Els parcs temàtics Animal Kingdom i Magic Kingdom estaven a molts kilòmetres de distància. Érem al mig del no-res.

Dues carreteres i un rierol, que tots anomenàvem riu però que només era un petit afluent del Saint Johns, envoltaven el parc de caravanes. I l'abocador de residus de la ciutat es trobava darrere de l'aparcament, amagat per uns quants arbres. Així que respiràvem les escombraries. Inhalàvem el gas de la putrefacció i del rovell, la corrosió de les bateries, els aliments en descomposició, les deixalles quirúrgiques dels hospitals, la pudor dels medicaments i el núvol de substàncies químiques de neteja.

La mare deia: «Qui aclariria un terreny per fer-hi un aparcament de caravanes i un abocador de deixalles en un terreny sagrat dels indis? Aquesta terra pertany a les tribus timucua i els seus esperits són per tot arreu. Si hi plantes una llavor, hi creix alguna altra cosa. Si hi plantes una rosa, del terra en surt un clavell. Si hi plantes un llimoner, aquesta terra t'ofereix una palmera. Si hi plantes un roure blanc, hi creixerà un home ben alt. Aquí la terra està desconcertada».

La mare tenia raó. A la nostra part de Florida tot estava a l'inrevés. La vida era sempre com una sabata al peu que no tocava.

Quan llegia els titulars dels diaris que s'alineaven al costat de la caixa de la botiga local, a tocar dels xiclets i

dels caramels, m'adonava que Florida estava reclamant alguna cosa. S'hi podia llegir: «NO TRUQUIS AL 911, COMPRA'T UNA PISTOLA»; «L'OS TORNA A LA CIUTAT DESPRÉS DEL SEU TRASLLAT»; «QUATRE VÍCTIMES DE LA LETAL HEROÏNA MEXICANA», i «L'HURACÀ ES CONVERTEIX EN UN DIA NÚVOL».

Un estiu, dos caimans bessons units pel ventre van aparèixer a prop del nostre riu. Tenien quatre potes i dos caps.

Els va trobar la meva amiga April May, que es passejava pel riu quan va veure els dos caimanets acabats de néixer bellugant-se amb dificultats al banc de sorra que hi havia al costat d'un petit embarcador de fusta. Encara tenien fragments de closca d'ou damunt de l'esquena verda i escatosa que compartien.

Però l'April May no es va quedar per allà, perquè ja sabia el que sabíem tots, que si hi ha un ou de caiman, llavors segur que hi ha una mare caiman enfadada allà a prop.

Aquella tarda, després que ja s'hagués corregut la veu per tot el parc de caravanes, tothom va baixar cap al riu per veure si els nadons encara hi eren. Fragments blancs i diminuts de closca d'ou envoltaven els caimanets, que no s'havien mogut del mateix lloc on havien nascut, i la mare caiman tampoc s'hi havia presentat. Els petitons eren tot just una mica més grans que un pollet.

L'endemà al matí van començar a arribar-hi els primers periodistes del mitjans locals. I cap a la tarda ja s'hi havien instal·lat els reporters de les cadenes nacionals de televisió, amb els seus camions i els seus equips de filmació. Abans que es fes fosc, algú ja havia lligat una de les quatre potes de les criatures a una palmera amb

un fil de cosir de color blau, perquè no es poguessin escapar.

Durant dos dies, el nostre tranquil pàrquing de visitants a tocar del parc de caravanes es va omplir de cotxes i de més camions de la televisió amb tots els seus equips de transmissió. I els nostres caimans bessons i siamesos, nascuts de la nostra terra desconcertada, van sortir a les notícies d'àmbit nacional.

Només una periodista, una dona negra alta i prima d'ulls verds i brillants que portava una gorra de beisbol de la CNN News, es va interessar per la llar del nostre cotxe. Va ensopegar amb nosaltres per accident. Mentre anava cap al riu, alguna cosa va fer que s'aturés al costat de la finestreta oberta del cotxe.

La mare era a la feina. Treballava com a dona de la neteja a l'hospital dels veterans. Jo acabava d'arribar de l'escola i era a dins preparant-me un entrepà de mantega de cacauet amb melmelada al damunt del quadre de comandaments.

La periodista es va inclinar, va entatxonar el cap a la finestreta del Mercury i li va donar un cop d'ull.

—Que vius aquí? —em va preguntar mentre es mirava atentament el seient del darrere.

Jo vaig fer que sí amb el cap.

—Aquest és teu? Això ho has dibuixat tu? —em va preguntar mentre m'assenyalava un dibuix del Sistema Solar fet amb ceres que estava enganxat amb cel·lo a la part del darrere del seient del conductor.

En un dit hi duia una aliança d'or i un anell de compromís amb un brillant ben gros.

Els meus ulls es passaven la vida mirant les mans de les dones per veure si estaven casades. La mare deia que els anells eren com un passaport o com un carnet de conduir per a l'amor.

Vaig fer que sí amb el cap i vaig tornar a deixar al plat la llesca de pa que m'estava omplint amb molta melmelada de nabius.

—No, no deixis de fer-te l'entrepà —em va dir—. Ara et preguntaré sobre els caimanets acabats de néixer, d'acord? Però abans necessito que em contestis algunes preguntes bàsiques. Quants anys tens?

—Nou.

No podia deixar de mirar-me aquells anells d'or d'amor etern.

Aleshores jo tenia nou anys. Me'n recordo perfectament perquè els caimanets van aparèixer la setmana abans que en fes deu. I també perquè la meua vida en aquell cotxe es va dividir en dues parts per sempre, abans que la meua mare conegués l'Eli Redmond i tot el que va venir després. Aquestes dues paraules, *abans* i *després*, haurien d'estar marcades com les hores d'un rellotge.

—Així que vius en aquest cotxe? —em va preguntar la periodista.

Hi va ficar el cap gairebé del tot i se'l va mirar amb molta atenció.

—Com et dius?

—Pearl.

—I quant fa que vius aquí?

—Des que era petita.

–I com us ho feu per anar al lavabo? –em va preguntar.

–Fem servir el del parc, el de l’aparcament de les caravanes. Aquell que hi ha al costat de l’àrea de jocs. De vegades tallen l’aigua perquè fa molt mala olor per culpa de l’abocador de residus. Aleshores anem al McDonald’s i ens hi raspallem les dents.

–Com és que l’aigua fa tan mala olor?

–Tothom sap que és per culpa de l’abocador. Les escombraries són dolentes per a l’aigua.

–És molt bonic aquest plat que estàs fent servir –em va dir la periodista.

I em vaig mirar el plat de porcellana blanca cobert de fulles verdes i de delicades flors roses.

–És de Llemotges –li vaig dir–. De França.

La periodista es va quedar callada durant uns segons i després em va preguntar:

–T’agrada viure en un cotxe?

–Si hi ha algun desastre, te’n pots escapar ben ràpid. Bé, això és el que li agrada dir a la meua mare.

La periodista va somriure i se’n va anar. I no em va preguntar mai pels caimans.

En menys de tres dies, tots els periodistes ja havien marxat, perquè resulta que el tercer matí després d’haver-los descobert els caimans eren morts.

Els periodistes van pujar als cotxes i als camions, van fer mitja volta i van desaparèixer d’allà. Molt de pressa. Va ser una marxa fúnebre que va durar vint minuts.

«Van marxar de pressa de debò. Ni tan sols van mirar enrere per veure si es deixaven alguna cosa», va dir la mare.

Nosaltres sabíem que aquells periodistes no podien suportar la pudor de l'abocador. Les nostres escombraries els feien la guitza als seus perfums.

Després que marxessin els periodistes, la mare es va calçar les vambes, va arregar el seu barret de palla esfilagarsat i va sortir del cotxe.

—Anem a veure els caimanets aquests —em va dir.

Mentre caminàvem cap al riu, em va agafar la mà. Érem gairebé de la mateixa mida. Si algú ens hagués vist passar per allà, s'hauria pensat que érem dues nenes de nou anys que caminaven juntes cap al gronxador.

La mare i jo vam travessar el parc seguint el camí marcat pels xiprers i les mates de gram fins que vam baixar al riu. I mentre caminàvem vam travessar un núvol d'espiadimonis blaus i grocs que rondaven pel mig del camí.

El sol de la tarda se'ns havia fet gran al damunt en un cel sense núvols. I allò feia que les nostres ombres es projectessin ben llargues i esveltes cap endavant a mesura que avançàvem. Dues ombres, com dues amigues, que ens guiaven cap al riu.

—Què és el millor de viure en un cotxe? —li vaig preguntar.

—Això t'ho puc dir. No hi ha cap cuina amb fogons de gas. Des de petita, i quan m'anava fent gran, sempre em feia por que el gas es quedés obert. Odio aquesta olor de col vella que surt de les cuines. I al cotxe tampoc no hi ha electricitat de debò —va afegir la mare—. Ni endolls. Te'n faries creus, de quanta gent vol ficar alguna cosa en aquests forats, com ara una agulla o una forquilla. Així que no me n'he de preocupar gens, d'això.

El camí des del cotxe fins al riu estava fet un fàstic. La gespa dels cantons estava tota trepitjada i hi havia unes quantes ampolles d'aigua de plàstic, unes llaunes abonyegades i grumolls blancs de xiclet per tot arreu. Sota un xiprer hi havia un rotllo de cable elèctric negre abandonat.

La mare i jo hi esperàvem veure els caimanets morts, però quan vam arribar fins a la vora del riu ja no hi eren.

La sorra blanca, on havien estat les criatures fins el dia abans, s'havia convertit en sorra vermella. El fil blau havia quedat lligat només a una pasteta diminuta d'es-cates i carn.

Les bales havien trinxat els nounats fins a fer-los mi-ques.

I els que els havien disparat s'havien deixat per allà tirats uns quants cartutxos i uns quants casquets.

No ens vam preguntar mai qui ho havia fet. Per allà sempre hi havia algú amb ganes de practicar el tir al blanc. Algú que es passava l'estona amagant-se amb el dit que li picava al gallet. Aquells caimanets no van tenir mai ni una sola oportunitat.

Una vegada fins i tot vam trobar un forat de bala al nostre cotxe. Va travessar la capota i devia haver anat a parar a algun lloc del motor, perquè no vam ser capaces de trobar el projectil ni l'orifici de sortida.

–I això quan ha passat? –es va preguntar la mare el dia que vam descobrir aquell forat net al metall amb un cercol més fosc de residu al voltant.

Perquè ni ho havíem notat.

–Sembla que ara la gent es dedica a caçar cotxes –va afegir–. És una broma. Segur que ha estat una bala perduda.

Però totes dues sabíem que allò no era tan estrany. A la nostra banda de Florida les coses es beneïen sempre amb una bala, simplement perquè sí.